

[K. J. Mortensen.]

går ind for det, og det er simpelt hen, at vi jo er i den situation, at mange af stedfortræderne må melde pas, når de anmodes om at komme herind, fordi de ikke kan få frihed fra deres arbejdspladser. Det er et problem i dag på mange arbejdspladser.

Derfor mener jeg, at man må finde frem til og bevare en naturlig løsning, som vi for så vidt har været inde på, således at de medlemmer, som skal deltage i forhandlinger i de forskellige udvalg i EF-Parlamentet, må have fri til det, ligesom ministre, der skal deltage i udlandet i møder, må have fri. Det kunne selvfølgelig være fristende at foreslå, at enhver afstemning foregik som en samlet gruppeafstemning, på den måde at forstå, at såfremt et enkelt medlem i gruppen ikke har gjort opmærksom på, at vedkommende har en anden holdning, stemmer gruppen med det antal mandater, den har, uanset om medlemmerne er i salen eller ikke. Det kan imidlertid være en lidt uheldig form, og derfor tror jeg heller ikke, man skal gå i gang med at arbejde med disse planer. Jeg tror, det kunne virke på den måde, at man ville sige: nå, nu skal de bare have deres løn og så ikke være til stede. Derfor vil jeg ikke anbefale det. Men jeg håber, at man fortsat kan arbejde videre på at finde frem til en fornuftig løsning, således at medlemmer, som har møder i udlandet, kan rejse, uden at det skal skabe problemer for en mindretalsregering eller også give ekstra udgifter til samfundet ved, at man skal kalde dem hjem i chartermaskiner.

Jeg mener, det kan være på sin plads, at man opretholder det underudvalg, som indtil nu har behandlet spørgsmålet vedrørende arbejdsgangen, og jeg skal derfor foreslå, at man nedsætter dette udvalg igen, for at man kan arbejde videre med de problemer, som måtte opstå løbende. Det behøver ikke at være et 17 mands udvalg eller noget i den retning. Det kunne tænkes, at man simpelt hen nedsatte et udvalg bestående af folketingets formand og de fem gruppesekretærer, som kunne mødes, når problemer opstod, og diskutere disse, således at problemerne hele tiden blev holdt væk og ikke blev samlet sammen.

I betænkningen har man også rørt ved andre ting. Man har i udvalget diskuteret

spørgsmålet vedrørende tilskud til et oplysende arbejde inden for partierne, forstået på den måde, at man i udvalget drøftede, om det skulle være til samtlige opstillende partier. Det er ikke meningen, at det skulle være penge til, skal vi sige medlemskampagner el. lign., men simpelt hen oplysende kampagner inden for alle partier, ud fra den betragtning at det demokrati, vi har opbygget herhjemme, i princippet bygger på partiarbejdet rundt omkring, eftersom man fra partierne vælger repræsentanter til både ligningskommissioner osv. Der er bare én ting at sige til ideen, og det er, at i øjeblikket, hvor vi skærer ned på alt og skal spare, tror jeg, det er korrekt, som man har sagt i udvalget, at man ikke kan røre ved det, og jeg tror heller ikke, det i øjeblikket er muligt for regeringen at fremsætte forslag. Man må nok sige, at vi kan ikke spare ét sted og så bevilge pengene til noget andet. Jeg tror imidlertid, at der i store dele af folketingets partier er principiel tilslutning til ideen, og at man skal se på spørgsmålet igen, når økonomien bliver bedre.

Jeg skal med disse ord på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne anbefale det fremsatte forslag til folketingsbeslutning til vedtagelse.

Hanne Budtz: Modernisering og planlægning kræves jo såvel i folketinget som mange andre steder i det danske samfund, og sigtet med folketingets forretningsorden er at skabe rammen om lovgivningsarbejdet — det lovgivningsarbejde, som er så væsentligt for alle borgere. Vi ønsker også at rationalisere og foretage noget, der kan vække større interesse for arbejdet her i huset.

De fleste folketingsmedlemmer har på et eller andet tidspunkt besøgt fremmede parlamenter, ét eller flere, og dér indhøster man da også megen erfaring, både på godt og ondt. Det er vel rimeligst at sammenligne os med de os nærtstående lande og ikke med fjerne lande. Måske må jeg citere en historie, som folketingets formand af og til fortæller. Den drejer sig om et land — uden at nævne navnet kan jeg sige, at det ligger på grænsen mellem Orienten og Occidenten — hvor det pågældende parlaments formand spurgte vort folketings formand, hvad han